

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

volyn.com.ua

14 лютого 2019 року №2(4) Ціна 5 грн

Фото facebook.com/lowewhatreallymatters.

У день весілля наречений подарував... серцебиття померлого сина

● **ДО СЛІЗ** У 40-річної Беккі з Аляски у жовтні 2015-го загинув її 19-літній син Трістон. Але якою б жахливою не була втрата, життя жінки продовжувалося: через два роки після трагедії вона зустріла Келлі Терні, з яким вирішили поборатися

с. 2 »

І він вижив заради їхньої любові

● **НЕЙМОВІРНИЙ СЮЖЕТ**

Таке буває тільки у фільмах: страшна травма не зруйнувала високих почуттів Сашка і Катерини

с. 10–11 »

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Двічі в одну річку... увійдеш!

● **ЗІРКОВА ПАРА**

Маючи дорослих дітей та чималий досвід подружнього життя, Катерина Осадча та Юрій Горбунов створили сім'ю і виховують дворічного сина Іванка

с. 7–9 »

Фото jetsetter.ua.

Мить, коли Беккі почула, що це за особливий гість на їхній церемонії.

У квіти жінка вплела кулон на ланцюжку із фотографією загиблого Трістона.

У день весілля наречений подарував... серцебиття померлого сина

● **до сліз** У 40-річної Беккі з Аляски у жовтні 2015-го загинув її 19-літній син Трістон. Але якою б жахливою не була втрата, життя жінки продовжувалося: через два роки після трагедії вона зустріла Келлі Терні, з яким вирішили побратися

Мирослава КОЗЮПА

Наречена ретельно готувалася до урочистої церемонії, але всі думки були про сина. У весільний букет Беккі вплела кулон на ланцюжку із фотографією загиблої дитини, а за святковим столом залишила один вільний стілець. На ньому поставила дошку із написом: «У день твого весілля я на небесах, і що мені робити? Але залиш мені місце, і я спускаюся на землю, аби провести цей день з тобою. Ти можеш не побачити мене, але я буду поруч».

Перед початком урочистості серед гостей з'явився незнайомец. Він сів на стілець для особливого гостя, і наречена ледве стримала емоції. Келлі попросив майбутню дружину познайомити його з боярином — 21-річним Джейкобом Кілбі. Тоді вона вперше почула: у грудях цього чоловіка б'ється серце... її Трістона.

Коли син загинув, вбита горем мати підписала згоду на трансплантацію його органів тим, кого ще можна врятувати. Завдяки цьому нелегкому рішення вона спасла життя аж п'яти людей! До цього дня жінка ніколи не бачилася з ними. Коханий розшукав Джейкоба і попросив стати свідком на їхньому з Беккі весіллі.

«Коли Келлі оголосив, що Джейкоб присутній серед гостей, я просто оніміла від подиву! — зізнається Беккі. — Потім зойкнула, як дитина, і схопилася на ноги, щоб обійняти його.

21-річний Джейкоб Кілбі каже, що відчуває якийсь невидимий зв'язок із Беккі та Келлі.

Віддати органи на донорство — найбезкорисливіший і самовідданий вчинок, який може зробити людина.

Я була вражена, верещала і стрибала, як малеча. Мені ніхто ніколи не робив такого сюрпризу. Я відчувала себе маленькою дівчинкою, яка розгортає різдвяні подарунки», — поділилася Беккі у «Фейсбуці».

Матері подали стетоскоп, щоб послухати серцебиття її сина... «Дякую за те, що оберігаєш серце Трістона. Спасибі, що був з нами. Це просто якесь неймовірне диво», — плакала Беккі.

Келлі почав планувати цей подарунок за чотири місяці до церемонії. Аби побачитися з родиною свого донора, Джейкоб подолав майже 5 тисяч кілометрів з Каліфорнії до Аляски і з радістю прийняв пропозицію стати одним зі свідків на весіллі. Молодий чоловік зізнався, що і для нього це були «абсолютно нереальні, хвилюючі і приголомшливі переживання». За його словами, між ним і сім'єю Беккі є якийсь невидимий зв'язок, який він відчуває, але не може пояснити.

Келлі Терні розповів, що своїм вчинком хотів не тільки порадувати кохану, але й показати приклад іншим людям: «Віддати органи на донорство — найбезкорисливіший і самовідданий вчинок, який може зробити людина».

«Безмежний всесвіт був тоді в твоїх очах...»

Фото premiya.vidatiknigu.com.ua.

«Чому так в грудях тисне?..»

● **3 ВИСОТИ ДУШІ** 2 596 462 перегляди відеоролика тільки в Ютубі, 14 тисяч лайків. Яка пісня сучасної української естради збила такий щедрий врожай глядацьких симпатій?! Це питання я ставила багатьом знайомим. І дивовижно, а, можливо, і нічого дивного — більшість із моїх опитаних називали пісню «Минає день, минає ніч...» (слова Юрія Рибчинського, музика Миколи Мозгового). Першою її ще наприкінці 70-х років минулого століття виконала Софія Ротару. Було записано 12 дублів, але зупинилися, як згадував Юрій Рибчинський, на першому варіанті — там, де вона співала і плакала. Пісня, яка увійшла до 100 найкращих, звучала у виконанні майстрів сцени — Іво Бобула, Віктора Павлика, Олександра Пономарьова, гурту «Мертвий півень». Та найпопулярнішою вона стала у виконанні Миколи Мозгового — ролик із цим записом став мільйонником...

Ірина КОНСТАНКЕВИЧ,
народний депутат України
від партії УКРОП

У чому секрет цієї пісні? Я спробувала використати щось з особистого досвіду. Юрій Рибчинський — поет,

філолог, випускник мого рідного факультету в Київському університеті ім. Т. Шевченка — завжди притягував своєю непересічністю, успішністю. У час київської студентсько-аспірантської молодості ми завжди спрагло тягнулися до талановитого, правдивого, українського, несовкового... А він для нас був якщо не кумиром, то десь там, у музичному пантеоні. Тому у цій мільйонній кількості відеопереглядів пісень Рибчинського — Мозгового мій десяток точно є. Але була ще одна давня сімейна історія, що колись спонукала мене іншими очима подивитися на мого сина, тоді ще школяра-випускника чи то студента-першокурсника.

Виявилося, що йому теж дуже подобалася пісня «Минає день, минає ніч...» І нарешті наші смаки зійшлися в одній точці! Це було так радісно і якось гордо. Напевно, батьки мене розуміють. Завжди хочеться бути на одній хвилі зі своїми дітьми. Даруйте за короткий

Тож у чому секрет цієї пісні? Напевно, у геніальності поєднання поетичного тексту Юрія Рибчинського і музики Миколи Мозгового.

авторський відступ від теми. Жанр дозволяє.

Тож у чому секрет цього твору? Напевно, у геніальності поєднання поетичного тексту Юрія Рибчинського і музики Миколи Мозгового. Щось таки було в тих роках, між 1973-м і 1977-м, коли Юрій Рибчинський, молодий, красивий, талановитий, написав ці пронизливі

Продовження на с. 4

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗІГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі
ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймально — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» н/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 20 сторінок формату А-4

Передплатний індекс: 60779
Реєстраційний номер
Серія КВ №23543-13383Р

Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім
«Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007

Тираж 11 500 Замовлення №45

фото: znai.ua

Його серце, здавалося, могло обійняти всіх, але зупинилось на 63-му році життя...

Початок на с. 3

поетичні рядки про кохання, яке було лише для ОДНІЄЇ, в очах якої був тоді «безмежний всесвіт», а потім це — як постріл «прощай». Та й воно не стало крапкою у цій драмі. Нерозділене кохання, за сумною іронією долі, має тривалу дію — ятрить, болить, пече... Про це можуть знаючи багато розповісти. Можливо, й була якась історія з реальним прототипом в авторів пісні. Та у спогадах класика-піснетворця української естради жодного натяку на присутність тієї — одної. Знаємо лише про присвяту Володимиру Івасюку, як і ще низки творів, зокрема «Скрипка грає», «Пісня пам'яті» та інші.

Микола Мозговий, пригадуючи, як народжувалася пісня, вдаввся до прийому інакомовлення, коли свідомо применшується, занижується її значення, на кшталт: випивали, писали, а на ранок привіз Рибчинському музику на його слова. Зізнаюся, я хочу скористатися своїм депутатським статусом, щоб розпитати більше про цю унікальну

в своїй емоційній експресивності і разом з тим глибокій метафоричності пісню у народного депутата Євгена Рибчинського, сина Юрія Рибчинського, який міг би знати більше про неопублічну історію її написання. Можливо, колись і буде продовження розповіді...

Тож хто розкриє секрет цієї пісні? Таки ті, кого вона пройняла, зворушила, піднесла, розчулила, надихнула, — глядачі, слухачі, зокрема відеоролика в Ютубі пісні «Минає день, минає ніч...» у неперевершеному досі виконанні Миколи Мозгового. Це їхні живі коментарі супроводжували мене, допоки я слухала знову і знову Микола Мозгового. Ця пісня уже жила як його, пропущена через кожну клітинку тіла, душі і серця: «Геніально!», «ЕНН-ИЙ РАЗ СЛУХАЮ ЦЕЙ ТВИР І МУРАШКИ ПО ВСЬОМУ ТІЛУ», «Які слова, які вірші... Надзвичайні... у виконанні Автора... Неперевершено... все життя перед очима промайнуло... Дякую, Маестро...», «так петь может человек с любящим сердцем и таким талантливым только от Бога!!! Дав-

но уже нет его, а песни и музыка его до сих пор жива!», «Лише за одну цю пісню Миколі Мозговому потрібно поставити пам'ятник. Забудуть януковичів, тимошенків, а ця пісня буде жити», «ДУША УКРАЇНИ», «Украинская песня все-таки гениальна. Одно творение лучше другого. И насколько музыкальный язык. Мозговому — вечный поклон за такой шедевр», «Це ШЕДЕВР! Вірші, музика, виконання... Це одна з найкращих пісень, яку мені доводилося чути за все життя. Геніально... До сліз кожен раз...». Хтось запитує: «Як треба кохати, щоб так співати?!?!» А десь там хтось відповідає: «Так співають серцем, лише коли люблять серцем». А потім такий особистісний інтимний коментар: «Чому так в грудях тисне?..»

Можливо тому пісня «Минає день, минає ніч...» актуальна й досі, і ролик має понад 2,5 мільйона переглядів, бо змушує нас спинитися у веремії часу, колотнечі проблем, клопотів важливо-неважливих, послухати пісню... ще раз послухати її, а потім послухати себе і запитати: «Чому так в грудях тисне?..» І відчути, збагнути свою відкритість до щирого, сокровенного, правдивого і тому геніального. І кожне наше переживання, емоційний відгук, чуттєвий сплеск подовжує в часі тривалість неперехідних речей. Адже це і є мистецтво. Яюсь так: талановиті автори — творці геніальних речей і ми — проникливі читачі, глядачі, слухачі — спільно творимо синергетичний ефект мистецтва — і тому воно вічне. Як казали давні, Vita brevis, ars longa («Життя коротке, мистецтво вічне»).

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

Читанка для всіх

Лесья Нікітюк не вступила до театального через... Богдана Бенюка?

Проміяла банк на кондитерську справу, бо цього прагнула її душа. І не прогадала!

У моді тепер не тільки свої ранні овочі, а й... равлики

Номер вже у продажу. Запитуйте у Ваших листонош! А ще краще – випишіть додому!

Читайте у лютовому випуску іншого нашого місячника «ЧИТАНКА ДЛЯ ВСІХ»

Популярна телеведуча Лесья Нікітюк не вступила до театального через... Богдана Бенюка?

Проміяла банк на кондитерську справу, бо цього прагнула її душа. І не прогадала!

У моді тепер не тільки свої ранні овочі, а й... равлики

Передплатний індекс місячника «Читанка для всіх»: 60780.

фото deepchoes.wordpress.com

● ЧИТАЄМО КЛАСИКУ

«Минає день, минає ніч...»

Слова Юрія РИБЧИНСЬКОГО
Музика Миколи МОЗГОВОГО

*Минає день, минає ніч,
Хвилини котяться, мов хвилі голубі.
Не в тому річ, не в тому річ,
Що я сказав «люблю» лише одній тобі.*

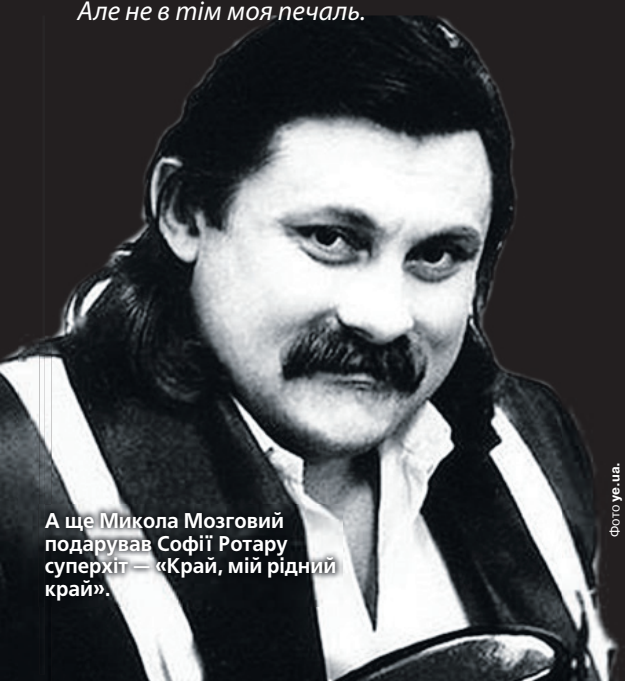
*Не в тім печаль, не в тім печаль,
Що цілий всесвіт був тоді в твоїх очах,
Безмежний всесвіт був тоді в твоїх очах,
Але не в тім моя печаль.*

Приспів: (2)

*Біда не в тім, що свище вітер лютий,
Що січень на вікні малює мертві квіти,
Біда не в тім, що ти мене не любиш,
Біда, що я тебе не можу розлюбити.*

*Минає день, минає ніч,
Хвилини котяться, мов хвилі голубі.
Не в тому річ, не в тому річ,
Що після зустрічі розлука б'є у дзвін.*

*Не в тім печаль, не в тім печаль,
Що, наче постріл, пролунало те «прощай»,
Як зради постріл пролунало те «прощай»,
Але не в тім моя печаль.*

А ще Микола Мозговий подарував Софії Ротару суперхіт — «Край, мій рідний край».

фото ye.ua.

фото uaestrada.org.

Микола і Софія зростали в одному Новоселицькому районі Буковини.

Ротару не стримала сліз, коли вперше заспівала «Біда, що я тебе не можу розлюбити»

● **ЯК ЦЕ БУЛО** Народний артист України Юрій Рибчинський про створення пісні «Минає день, минає ніч...»

фото uaestrada.org.

Микола Мозговий в часи, коли був художнім керівником ВІА «Беркут» (Івано-Франківськ).

мелодію, то з Мозговим — навпаки. Ми дружили, їздили разом у Карпати, внаслідок чого з'явилося «Знов я у гори їду». Жартували, що обидвоє ми — подільські хлопці. Я народився і виріс на київському Подолі, а Микола, хоч і зростав у Новоселицькому районі Буковини (звідки й Софія Ротару), але родом з Поділля, із села Сарнів Волочиського району Хмельницької області...

Так-от, коли Софія Ротару записувала на студії «Минає день», вже на пробному запису з її очей покотилася сльоза. «Соню, отак і тримай цю сльозу!» — сказав я. Було записано 12 варіантів цієї пісні, але вибрали той перший, де вона заплакала!

— Якось Микола згадав, що вона народилася на Хрещатику поблизу Бесарабки, коли ми там випадково зустрілися, — розповів Юрій Рибчинський «Високому замку». — Можливо, це було і так, багато деталей час стирає з пам'яті. Але точно знаю, що остаточний варіант музики склався у нього, коли гостював у мене вдома. Якщо фактично всі пісні з Ігорем Покладом я написав на вже готову

Юрій Рибчинський:
«Я сказав: «Соню, отак і тримай цю сльозу!»

фото gordonia.com.

Справжня жінка + справжній чоловік = **СПРАВЖНІЙ... НЕВРОЗ**

Щоб цього не було, не живіть ілюзіями

● **ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН** Інтернет і соцмережі рясніють привабливими заголовками — «Як стати справжньою жінкою», «Яка жінка потрібна справжньому чоловікові» і т. д. Сади квіточки, готуй борщ, підтримуй чоловіка у всіх починаннях — і буде тобі щастя і нова сукеночка. Принеси мамонта, купи подарунки, вчасно запропонує одружитися — і буде тобі тигриця в ліжку, господиня на кухні й велике людське щастя в житті

Елизавета ЗУБОВА,
психолог,
гештальт-терапевт

Знайомляться чоловік із жінкою і починають приміряти одне на одного шаблонні образи. І якби ж то відразу розсталися, виявивши корінну розбіжність. Але ні, вони продовжують зустрічатися, перебуваючи в ілюзіях. А потім розуміють, що все абсолютно не так, як вони собі уявляли.

І починається повільне нищення одне одного. Образа за те, що інший не відповідає ідеальній картинці. Щира впевненість у тому, що партнер зобов'язаний старатися,

працювати над собою, вчитися готувати або робити ремонт, носити каву в ліжку або утримувати до кінця життя.

**Не намагайтеся
зліпити з іншої людини
те, що вам хочеться.
Поважайте її такою,
якою вона є.**

Уявіть, що ви намагаєтеся натягнути на себе джинси на два розміри менші. Можна втягувати живіт і хоч кіл на голові теши — вони

на вас будуть малі. А якщо ви в них влізете, то поворухнутися все одно не зможете. Те саме відбувається, коли ви намагаєтеся бути «справжнім чоловіком» або «справжньою жінкою». Так, можна займатися спортом, сидіти на дієту, лаяти себе за те, що не відповідаєш ідеалам, або мерзнути цілу зиму без теплих штанів. А можна просто підібрати розмір, який підійде.

Щоб будувати гармонійні стосунки, не треба бути «справжньою жінкою» або «справжнім чоловіком». Досить просто бути людиною і ставитися до іншої особи по-людськи. По-доброму, з прийняттям і розумінням. Не намагайтеся зліпити з неї те, що вам хочеться. Поважати її такою, якою вона є, — з борщем і без борщу, з мамонтом та без мамонта. Бути готовим слухати і чути. Залишатися в діалозі навіть у найважчі моменти. Тому що ми живі люди, а не ілюстрації для статей з популярної психології.

Допитлива та всюдисуща Катерина стосунки з Юрієм не афішувала аж до того часу, доки завжди струнка фігура сама не «видала» секрету. Шлюб пара уклала до народження дитини.

Фото viva.ua.

Двічі в одну річку... увійдеш!

● **ЗІРКОВА ПАРА** Маючи дорослих дітей та чималий досвід подружнього життя, Катерина Осадча та Юрій Горбунов створили сім'ю і виховують дворічного сина Іванка

Інна ПІЛЮК

РОЗУМ І КРАСА ПРИВЕЛИ НА ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Якби кохання телеведучої Катерини Осадчої та актора Юрія Горбунова зародилося між ними років зо двадцять тому, то його історію сміливо можна було б прирівняти до традиційного казкового сюжету про любов принцеси і простого парубка.

Катерина — киянка, донька очільника заводу «Київприлад». Незважаючи на більш ніж юний вік, уже відома модель. Високий зріст та «каталожна» зовнішність не залишили їй вибору. З 14 років дівчина працює на подіумах Токіо, Парижа, Берліна, Лондона. Потому повертається в Україну, закінчує історичний факультет Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка, підтягує українську мову, яку знала поганенько, і влаштовується на телебачення. А там якраз бракувало ерудованої, показної, іронічної ведучої та ще й із бездоганною англійською. Успіх

не мав права оминати Катерину.

А Юрій, син працівника домобудівельного комбінату й вихователки, в цей час закінчує столичний театральний інститут ім. Карпенка-Карого. Сюди приїхав із Нового Роздолу, що на Львівщині. Сам не вірив, що вдасться вступити до вишу, але талант і удача в день іспитів були на його боці. Сімдесят чоловік на місце — конкурс просто зашкалював! Хлопець став студентом. А потому пішло — театр, телебачення, шоу-бізнес... За кілька років після закінчення навчання Горбунов переїхав до Києва.

Амур, вочевидь, чекав, допоки ці двоє героїв опиняться в потрібний момент і потрібному місці — і почав свою роботу.

І ЗІРОК НЕ ОМИНАЮТЬ СЛУЖБОВІ РОМАНИ

Без втручання вищих сил у цій історії точно не обійшлося. Ну як пояснити те, що популярні ведучі, довгий час перебуваючи на одному й тому ж телеканалі,

до 2015 року ніколи не працювали разом у жодному телепроекті? Знайомі були, але спілкувалися хіба на рівні «привіт-привіт». Особливого тремтіння серця не виникло ні в кого з них і тоді, коли обох затвердили на ведучих співочого шоу «Голос. Діти», де і зав'язалися їхні стосунки.

Катерині на той час було 33, Юрію — 46. Два роки про їхній роман ніхто не знав.

Ще одна робота, ще один партнер... Скільки їх було і скільки ще буде!

Специфіка шоу передбачала доволі розтягнутий процес зйомок. Через кілька місяців просто колеги перетворилися спочатку на колег, які разом обідають та вечеряють, а згодом — на справжню пару. Катерині на той час було 33, Юрію — 46. Два роки про їхній роман ніхто не знав. І тільки коли стало помітно, що Катерина вагітна, поділилися новиною про своє одруження.

Продовження на с. 8

14 лютого 2019 **Четвер** | №2(4)

foto bestabu.net.

І хто впізнає у цих простих перехожих зіркових телеведучих?

Початок на с. 7

МАМИН СИНОЧОК, ТОМУ — «ЮРА, ПРОБАЧ!»

Їхній Іванко народився в лютому 2017 року. На кого схожий малюк, дізнатися досі важко, адже пара не показує його публіці. Вже

звично для зірок фотографує дитину тільки зі спини... Сама ж Катерина якось зізналася журналістам, що Іванко дуже нагадує її в дитинстві: світловолосий, кучерявий та ще й із такою ж щілинкою між зубами, яку мала і вона. Ведуча з цього приводу навіть жартує у соцмережах фразою з відомої пісні — «Юра, пробач!»

Малий Іванко швидко росте і з кожним місяцем все більше нагадує... маму Катерину.

foto vva.ua.

Чи все ж таки тата Юрія у дитинстві?

foto tsn.ua.

УДРУГЕ ПІД ВІНЕЦЬ ГОРБУНОВ ПІШОВ... ДІДУСЕМ

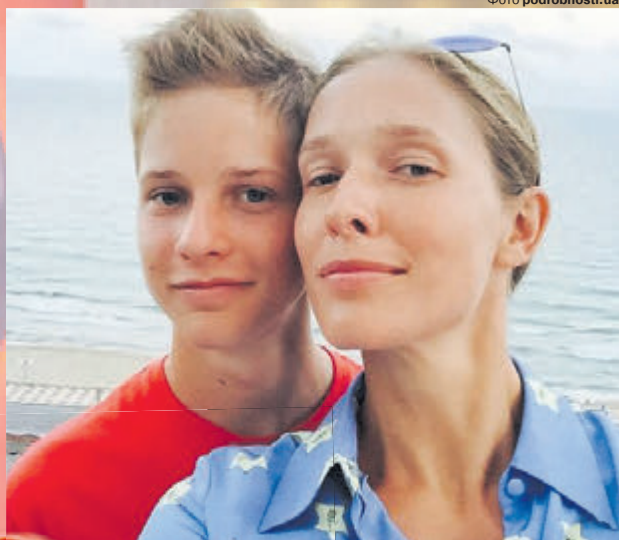
А от схожості у зовнішності Юрія і його доньки Ксенії годі шукати, адже ця дівчина — дочка його першої дружини Людмили. Її він офіційно вдовчерив. У Ксенії вже підрастає донечка Поліна. Із Людмилою актор познайомився, коли працював в Івано-Франківському

З першою дружиною Горбунів розлучився тихо і без скандалів.

драматичному театрі. Танцівниця балетної трупи одразу сподобалася молодому акторові. Навіть значна різниця у віці (вона була старшою від кавалера на десять років) не стала на заваді. Як і в стосунках з Катериною, все починалося зі спільної кави, згодом додалися виїзди, гастролі...

Шлюб Юрія та Людмили благополучно існував 15 років. Спільних дітей у пари не було. Розійшлися Горбунів тихо і без скандалів. За словами актора, з дружиною його розділили різні інтереси: «Людам, пов'язаним однією професією, нічого зайвого пояснювати не треба. Наприклад, що таке для артиста період зйомок — виснажливий режим, восьмигодинний знімальний день протягом трьох місяців. Так що тим, хто добре розбирається в нюансах кінопроцесу, набагато легше знайти спільну мову».

Якщо міряти шлюб критерієм спільної зайнятості чоловіка та дружини, то союз Юрія Горбунова та Катерини Осадчої має шанси бути щасливим та гармонійним. Обоє вони — одні із найпопулярніших ведучих. І їхні окремі, і спільні проекти є найбільш рейтинговими серед вітчизняних телепродуктів. Капелюшки Осадчої стали цілим напрямком в індустрії моди, її стиль

Ще ученицею дівчинка вирізнялася з-поміж ровесників зростом та вродою. Батьки це зауважили, і коли Каті виповнилося 13 років, віддали її на навчання в модельну школу.

високо оцінюють світові модні журнали.

Харизма Юрія та його почуття гумору забезпечують чоловіку ролі в численних українських фільмах. Закохані, затребувані, успішні та щасливі — і це вже не гра перед камерами, а реальне життя, яке обом вдалося із другої спроби.

А ПОЗА ЕКРАНОМ...

- Юрій є завзятим мисливцем та рибалкою, а ще він непогано кухарить. Після сорока років зайнявся йогою та вперше пішов на курси англійської мови.
- Незважаючи на те, що в колекції Катерини майже тисяча капелюшків, в реальному житті вона може вдягнути хіба пов'язки, кепки чи шапки. До того ж удома зовсім не фарбується.

Хлопець має бути вищим за дівчину? Геть стереотипи, коли очі горять любов'ю!

Фото jetsetter.ua.

Старший син телеведучої Ілля живе разом із матір'ю, але і з батьком Олегом Поліщуком має тісні стосунки. Катерина цьому ніколи не перечила.

● ПРЯМА МОВА

«За декілька тижнів уже літо, а я ще пальта не встиг зняти»

Юрій Горбунов про те, що зіркове життя — таки інше

«Коли я приїжджаю в провінцію, то здається, що час там зупинився. Але насправді люди просто існують в іншому ритмі. Вони встигають порадіти сонцю, порадіти весні. А ми? Пам'ятаю, як одного року я помітив, що настала весна в той момент, коли вже все розквітло. Просто я весь час проводив у павільйонах. А тут виходжу в середині травня на вулицю і розумію, що за декілька тижнів уже літо, а я ще пальта не встиг зняти».

Екстравагантні капелюшки Каті цілком заслужено стали цілим явищем у світі моди.

Фото gazeta.ua.

Саша + Катя = справжнє кохання!

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

І він вижив заради їхньої любові

● **НЕЙМОВІРНИЙ СЮЖЕТ** «Завжди будь поруч ти, не залишай, не йди... Ти — моя». Саме цими словами із пісні українського вокаліста, музиканта Павла Табакова Олександр Романюк освідчився своїй Каті. Це було на початку літа 2016-го. Тоді він не знав, що зовсім скоро з ним станеться біда, і він, прикутий до ліжка, скаже своїй коханій дівчині: «Залиш мене... Нащо я тобі такий...» А торік у серпні вони одружилися. Це відповідь на те, як же склалося життя двох молодих людей, незважаючи на всі випробування долі

Катерина ЗУБЧУК

«МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ У СОЦМЕРЕЖІ, ДЕ Я БУЛА ПІД ПСЕВДО АЛІНА КОХАНА»

Олександр родом із села Сошичне Камінь-Каширського району, Катя — із Новокотова, що неподалік Луцька. А зустрілися вони, коли жили у Луцьку.

— Це було навесні 2016 року, — розповідає Катя. — Я «Вконтакте» (тоді ця соцмережа не була заборонена) виставила своє фото. Але підписалася як Аліна Кохана. За якийсь час ми почали з Олександром спілкуватися. А першу вже не віртуальну зустріч я все відкладала,

хоч Саша і пропонував побачення. Врешті-решт, воно відбулося.

— Правда, на нашому першому побаченні, — говорить жінка, — я Сашка трохи ошелесила, коли при вітанні прозвучало моє справжнє ім'я — Катя. Але оскільки у соцмережі було моє фото, то він відразу зрозумів, що не в усьому сталася підміна.

Це було після Великодня. З того часу вони почали зустрічатися, і дуже скоро дівчина зрозуміла, що це саме той хлопець, якого шукала.

— У Саші, як я побачила, — каже моя співрозмовниця, — зовсім інші пріоритети, ніж у багатьох наших ровесників. Він дуже гарно залицяв-

ся. Ми з ним гуляли, чи в товаристві друзів відпочивали. Одного вечора, прийшовши на побачення з квітами, сказав: «Я тебе люблю». Мені здавалося, що дуже швидко розвиваються події і наші стосунки. І відповіла іншими словами: «Я тебе обожнюю». «Люблю» з моїх уст тоді ще не прозвучало.

А ось яким було продовження освідчення: одного разу в кафе-караоке, як розповідає Катя, Сашко замовив пісню у виконанні Павла Табакова «Ти — моя». У ній є такі рядки, які хлопець адресував своїй коханій Каті: «Ти — моя. Чуєш, тільки ти моя. Завжди будь поруч ти, не залишай, не йди. Ти — моя».

Що це — випадок чи збіг обставин? Чи, може, пророцтво долі? Адже мину якийсь місяць після цього, такого зворушливого освідчення, і життя Саші, а заодно і Каті кардинально зміниться. Через травму хребта хлопець буде прикутий до ліжка. І скаже своїй коханій: «Залиш мене... Нащо я тобі такий? Не треба жертв. Не мучся зі мною». Ось тоді, коли Саша у перші дні перебування в реанімації був на грані життя і смерті, Катя промовила слова, від яких не так давно утрималась: «Я тебе дуже люблю. Ти повинен одужати і бути сильним, вижити заради нашого кохання...»

«Я НЕ ВІДЧУВАЮ НІГ»

Біда сталася 17 липня 2016 року, у день народження Олександра, який відзначали на природі — у Боголюбах під Луцьком, де є ставок. Іменинник захотів скупатися. Він пірнув у воду один раз — і все...

Коли Сашу витягли на берег і друг Богдан взяв його за ногу, то почув: «Я не відчуваю ніг».

В Олександра був пошкоджений шийний відділ хребта. Цілий місяць він лежав у відділенні нейрохірургії Луцької міської клінічної лікарні. Десять днів, зокрема, — в реанімації. Лікарі спочатку не давали шансів на одужання. Думка була така: або виживе і буде інвалідом на все життя (навіть сидіти не зможе), або ще печальніше — помре. І весь цей важкий місяць Катя не покидала Олександра, хоч він і говорив, аби не брала на себе такий тягар, — «залиш мене, нащо я тобі такий». І медсестри казали про неї: «Вона до нього походить два тижні і кине». А що б вони зараз говорили, дізнавшись, що молоді люди одружилися?..

«ЯКЕ ЦЕ ЩАСТЯ — ПОПИТИ ВРАНЦІ КАВИ НА КУХНІ!»

Знайомство Каті з родиною Олександра мало відбутися в кінці липня — вони планували приїхати і привітати матір із днем народження. А вийшло по-іншому — побачилися перший раз у лікарні. Через місяць госпіталізації його привезли додому абсолютно безпомічного — в одяжі занесли в хату і поклали на ліжко. Катя була біля нього. Як дитина після народження пізнає світ, вчиться ходити, так і Сашко починав з нуля. Тепер він уже може стояти, тримаючись за якусь опору, сам їде у візку — навіть по піщаній стежці,

Одного разу в кафе-караоке, як розповідає Катя, Сашко замовив пісню у виконанні Павла Табакова «Ти — моя». У ній є такі рядки, які хлопець адресував своїй коханій Каті: «Ти — моя. Чуєш, тільки ти моя. Завжди будь поруч ти, не залишай, не йди. Ти — моя».

Ось так вони ходять...

а колись руки були безсилі. Тільки вони обоє знають, якими муками і стараннями це далось. Сьогодні молода жінка, згадуючи, як освідчувалася йому, коли він був безпомічний у лікарні, розповідає про особливо пам'ятний день — 19 грудня 2017-го:

— На зимового Миколу ми з Сашком і його батьками були у храмі Мильцівського монастиря, що у Старовижівському районі. А коли повернулися додому, то мама якось несподівано зібралася і поїхала у Ковель, пояснюючи це якимись нагальними справами. А виявилось, що вона відправилася за перснем, якого уже вибрала з молодшим сином: із Сашком вони спланували, що того вечора він мені зробить пропозицію. І я почула від нього слова: «Ти вийдеш за мене за-

між?» Плачучи від емоцій, які переповнювали, сказала: «Так».

А 8 СЕРПНЯ 2018-го ВОНИ ВІНЧАЛИСЯ У ХРАМІ СЕЛА СОШИЧНЕ

Жорстокою школою виживання називає Катя ті більш ніж два роки після травми, упродовж яких Сашко ставав таким, яким він є сьогодні.

— Це ж спочатку, — пригадує жінка, — він їв тільки з ложечки, лежачи у ліжку. Тепер вранці ми вже удвох п'ємо каву. Яке це щастя! Я мріяла про те, як будемо сидіти із Сашком не в кімнаті на ліжку, а на кухні за столом. Для когось це така буденна річ, а для нас — свято після пережитого. Ми спілкуємося, сміємося, обговорюємо свої плани... Я бачу в очах Саші не відчай, як колись, а життя. І тишу з цієї нашої перемоги.

Тепер ці двоє закоханих із гумором згадують про пережите ними.

Під час привороту до шлюбу співали: «Стелися, льоночку, щоб сватали дочку»

● 3 ГЛИБИНИ ВІКІВ

Про весілля, про те, яким це дійство було в давнину і яка «свайба» сьогодні, — розмова з лучанкою (уродженкою села Кримне Камінь-Каширського району) Олександрою Кондратович. Співбесідниця — не випадкова. Олександра Павлівна — автор унікальних книжок «Весілля на Поліссі», «Поліська весільна епопея», тож знає і про цей обряд, і про інші, пов'язані з одруженням

Катерина ЗУБЧУК

— Олександро Павлівно, читаючи вашу книжку, бачиш, що з давніх-давен дівчата у пошуках судженого вдавалися до ворожіння, а для того, щоб сім'я була міцною, — до приворотних дій. Що ж це за чари?

— У тому ж Нуйно, у Видричах така магічна дія покладається на гарбузове насіння. Його клали у дар молодій: під час заручин вона обдаровує усіх сватів, а після цього підносить на тарілці і дарує молодому насіння гарбуза — символ плідності, лісові горіхи, щоб такою ж була сім'я, і копійки, аби гроші не переводились. І говорить при цьому: «Дарую тобі свій дар, щоб був мій вічний господар...»

А в Дубечному Старовижівського району на Покрову дівчата, які були на виданні, вставляли рано-ранесенько, відчиняли навстіж ворота і прикріпляли до них пучок калини. А тоді з батьками йшли до церкви. Молились вони, молились їхні сім'ї, щоб дочки вийшли заміж. Коли повертались додому, то мати розпочинала магічні дії: приносила з комори сувій полотна і стелила від порога й до стола, щоб старости прийшли до хати. І примовляла: «Стелися, льоночку, щоб сватали дочку». Причому клала полотно не на хідники, а поруч з ними, щоб свати пройшлися по ньому, але не затоптали — не затоптали дівочої долі. І молилися до святої

Яка ж доля тебе чекає, дівчино?..

Покрови — Матері Божої, щоб поспала дочці добру долю.

— Що вас спонукало до вивчення народних весільних традицій?

— По-перше, те, що обряди — самобутні й цікаві. По-друге, в мені говорив місцевий патріотизм, коли я чула фразу: «Дурний полішук». Я хотіла довести, що полішуки дуже талановиті і глибокі за суттю. От, наприклад, у селі Яйно, а тепер Піщане

Камінь-Каширського району, коли забирають молоду до молодого, то дружки застерігають: «Гальочка, думай, чи переплинеш ріки до свекрушки навіки?» І у відповідь з другої сторони звучало: «До нас, Гальочко, до нас. У нас ліпше, як у вас. У нас хорошейко ходять, у нас нічого не роблять, сонечко хліб пече, у нас вода в хату тече, вітерець повіває, хатоньку замітає». Цій пісні вже більш як сто років, а то й двісті.

А коли чуєш її, то дивиєшся мудрості й поетичності полішуків.

— Пані Олександро, здається, у наш час найкраще зберігся такий весільний обряд, як випікання короваю...

— Хоч і він уже не такий повний зараз, як колись. Дехто тепер відбувається дуже легко: замовив коровай у кондитерській — і спокій. А колись, якщо весілля було в неділю, то коровай місили у п'ятницю. Обов'язково мати молодого ходила по всьому селу і просила вибачення: «Якщо ми щось завинили чи словом, чи ділом, то простіть». «Хай Бог простить», — звучало у відповідь. І так три рази. А тоді мати молодого запрошувала коровай пекти. Цього запрошення удостоювались тільки ті жінки, у кого шлюб був щасливий. Коровай як місили, то зносили борошно, яйця, цукор. Адже це був родинний весільний хліб — хліб родової честі.

— А про сучасне весілля, в яке «вкраплені» деякі традиції, що скажете?

— Це профанація справжнього колишнього весілля. Це справді лише «вкраплення» якихось моментів із обряду. А українське весілля починається із запрошення, із дівич-вечора, або вечора в молодії. Він ще має назву «вінкоплетини». На дівич-вечір дівчата збирались і плели барвінкові вінки. Їх викупляв весільний староста. А коли в день

Мати розпочинала магичні дії: приносила з комори сувій полотна і стелила від порога й до стола, щоб старости прийшли до хати.

весілля молоді повертались з вінчання, то староста віддавав віночки свашкам. У Нуйні дівчата складали

foto polissia.net.

Знавець поліських звичаїв і обрядів Олександра Кондратович.

на порозі молодії перевесла, якими були підперезані, і спалювали їх. Це — як символ того, що й вони, дай Боже, теж вийдуть заміж.

— Олександро Павлівно, а ще ж є такі весільні обряди, як розчісування коси, її підрізка.

«Розшифруйте» їх зміст.
— Косу розчісують ще до вінця. Перед тим, як вельона накласти молодій на голову. Це має право зробити брат. До того ж наймолодший — він ніби замикає чоловічий ряд у роду і благословляє свою сестру на подружнє життя. А ось підрізка коси — це ритуал з особливим підтекстом. Вважалося, що коса зберігає пам'ять роду. З одного боку, підрізавши косу, хотіли відрізати і цю пам'ять, бо ж молода йшла в іншу родину, де свої закони. А з іншого — підкорити молоду цій другій родині. Це вже відбувалось на другий день весілля у хаті молодого. Наречений розпускали косу і казали: «Васильку (чи Іване), іди-но підріжуй косу». Він символічно підрізував пасма з обох скронь — брав, так би мовити, дружину під свою руку. А в інших випадках він довіряв це зробити жіноцтву: мовляв, бабське то діло — ріжете самі. Тоді вже молодій говорили, що вона буде чоловіком крутити, як циган сонцем. Раз він не схотів підрізувати, значить, вважає її рівнею собі. А ще раніше косу підрізала свекруха. Тобто невістка потрапляла у повну залежність до неї.

Останні приготування до весільної церемонії.

foto pinterest.com.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

«Скажи правду: під серцем носиш нашого внука?»

Початок на с. 20

Коли військові визнали Сергія зниклим безвісти, на канікули в село приїхала Ірина. Зустрічаючи донечку з автобуса, Марія зауважила, що пальто на Ірині сидить занадто тісно. Вдома дівчина роздягнулася, опуклий животик уже добре виділявся.

У кімнаті запала тиша. Ошелешена Марія, опираючись на одвірок, присіла на лавку.

— Це дитина Сергія, мамо, — порушила мовчанку Ірина. — Я буду народжувати, що б ви мені не казали, бо це його і моє продовження. Тому й не повідомляла одразу, аби не відговорювали.

Марія нічого не відповіла дочці, тільки міцно притисла її до грудей. Материнське серце обливалось кров'ю від усвідомлення того, що її дитина обрала нелегку вдовину долю, зовсім не відчувши сімейного щастя.

По селу, наче чорна дощова хмара, розходилися плітки. «Чули, Ірка байстря привезла», — перешіптувалися баби. А вона ходила з гордо

піднятою головою, бо була впевнена: її дитя — бажане. Уявляла, як радів би Сергій, дізнавшись про нього. Та все перекреслила війна...

Якось увечері, коли Марія поралася біля худоби, рипнула хвіртка, у двір несміливо зайшла Ніна Ле-

Я буду народжувати, що б ви мені не казали, бо це його і моє продовження.

восючка.

— Хочу з Іриною побачитись, — мовила несміливо.

— Заходь до хати, — поспіхом витираючи руки, відчинила двері Марія.

Побачивши Сергієву матір, Ірина збентежилась.

— Дитино, ти знаєш мою біду, — заговорила жінка благально. — Тож хочу почути правду від тебе. Під серцем носиш нашого внука?

Непрохані сльози наповнили очі дівчини, і вона ствердно кивнула головою.

Після тієї розмови Левосючка Ірину інакше як дочкою не називала і частенько навідувалася до їхнього обійстя, бо тут тепер — всесвіт її життя.

Ірина була на восьмому місяці, коли їй наснився дивний сон: ніби після великої бурі у них пошкодило будинок і відбудовує його Сергій — блідий, змарнілий, але такий рідний. Кілька днів дівчина не могла дійти до пам'яті, сльози мимоволі текли по її обличчю, а на душі — тривога.

...Боса, з розкуйовдженим волоссям, Леська не бігла, вона летіла до обійстя Марії. Навстіж розкривши всі хатні двері, зупинилась у великій кімнаті, де на дивані зі спицями в руках сиділа Ірина.

— Бачили?! Чули?! По телевізору передали, що із сепаратистського полону звільнили ще тридцять українців, серед них — Сергій Левосюк. Сім місяців полону, поранення, але живий, живий! — кричала вона.

Ірина не тямила себе від радості. А в голові майнула думка: ось і справдився сон. Її обминула вдовина доля.

Багатоквартирність

● **16+** ...Я ж не розповідала
тобі про теорію
багатоквартирного
будинку?
Ще ні?
Так от, люди —
вони як будинки.
Саме такі —
багатоквартирні.
І ти. І я. Кожен
із нас

ШІ МУР

У нас є кімнати для всіх. Зразкові вітальні з люстрами з гірського кришталю.

Є кімнати для власного користування. З книжковими шафами й шафами для одягу.

Є зовсім закриті. Таємні. Алькови і будуари. Домашні храми з вівтарем і жертovníком.

Ті, в які ми пускаємо не всіх і не завжди. Або не пускаємо зовсім нікого.

Темні. Світлі.

З вікнами в майбутнє і в минуле.

Ти не вступиш мене в якісь кімнати. Я в якісь не пущу тебе...

Ну так уже склалося — ми

// **Цілуватиму кожен
міліметр —
тебе. Кожним
міліметром себе —
віддаватимусь...**

дуже складні насправді. Ми співпадаємо, може, в кількох поверхах. У гіршому випадку.

А в чомусь — не співпадаємо. Взагалі.

Я заглядаю в тебе. Блукаю коридорами.

Занадто багато зачинених кімнат.

Замкнені шафи. В них, мабуть, скелети.

Замки із шифром на шухлядах.

І попри це...

Тобі теж хочеться сонця у свої вікна.

Як і мені.

І я би хотіла тебе впустити у своє серце.

Ні, я не буду тебе знайомити зі своїми привидами. Може, хіба з кількома...

Зачинені двері лишаться. Але — я буду з тобою.

Цілуватиму кожен міліметр — тебе. Кожним міліметром себе — віддаватимусь...

Скелети житимуть у шафах замкнених кімнат.

У всьому ж іншому — ти будеш мій.

photo pinterest.com.

Королева детективів після зради чоловіка... зникла на 11 днів

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

А незабаром Бог подарував Агаті Крісті нове кохання, молодше на 14 років. Зародилось воно на розкопках древнього шумерського міста Ур

Марина ЛУГОВА

Стосунки між 40-літньою Агатою Крісті і 26-літнім Максом Меллоуном викликали скепсис і насмішки у суспільстві. Королева детективів була надто відома і... немолода для свого обранця. Проте, наперекір розмовам союз Крісті і Меллоуна виявився міцнішим від багатьох інших, а головне — зумів «збагатити» обох.

Цей шлюб був другим у житті письменниці. На момент знайомства з Максом Меллоуном Агата пережила непросте розлучення з Арчибальдом Крісті (з прізвищем першого чоловіка вона увійшла у світову літературу). Після майже дванадцяти років спільного життя він зізнався їй у подружній невірності і в тому, що захопився своєю колегою по гольфу Ненсі Ніл. Письменниця була роздавлена звісткою про зраду. Незадовго до цього вона втратила матір і, як ніколи, потребувала підтримки коханого чоловіка. Втім Арчибальд, незважаючи на це, попросив розірвання шлюбу. Після сварки з ним Крісті зникла з дому. Одинадцять днів поліція намагалася вийти на її слід, але знайшла лише покинутий автомобіль і особисті речі. Пізніше з'ясувалося, що весь цей час Агата провела у невеликому спа-готелі, де зареєструвалася під прізвищем коханки чоловіка. Влаштувавши собі невелику відпустку, вона повернулася посвіжіла і сповнена сил. У 1928 році шлюб подружжя офіційно припинив своє існування. Ставши вільною, Агата поча-

Це вона вивела таке правило: «Розумні не ображаються, а роблять висновки».

Сумніви письменниці були цілком зрозумілими — 14-літня різниця у віці непокоїла Крісті: їй — 40, йому — лише 26.

ла активно мандрувати. Поїздка на Близький Схід подарувала їй не тільки нові ідеї для романів, але й нову любов. В Іраку письменниця зацікавилася розкопками древнього шумерського міста Ур. Для знайомства з ним королеві детективів надали кращого провідника — Макса Меллоуна. Молодий чоловік працював тоді асистентом відомого археолога Леонарда Вуллі. Спочатку він сприйняв Крісті як звичайну туристку, але пізніше зрозумів, що перед ним незвичайна жінка, яка, до всього іншого, розділяє його інтереси.

Незважаючи на симпатію, яка

виникла між Максом і Агатою, молодому чоловікові довелося декілька місяців умовляти свою кохану вийти за нього заміж. Сумніви письменниці були цілком зрозумілими — 14-літня різниця у віці непокоїла Крісті: їй — 40, йому — лише 26. Крім цього, вона ніяк не могла забути зраду першого чоловіка. Свій «особливий вклад» вносили деякі родичі і приятелі Агати, які негативно ставились до цього союзу. Проте її єдина дочка Розалінда була згідна на повторне заміжжя матері. Вінчання відбулося 11 вересня 1930 року у маленькій скромній церкві Святого Колумба в Единбурзі (Шотландія).

Ставши законним подружжям, молодята відправилися в Італію. Про те, що таке бути дружиною археолога, Крісті дізналася під час романтичної мандрівки. Макс готував поїздку-сюрприз для коханої. Але не врахував, що 14-годинне сходження на мулах у гірське

село чи вивчення древніх написів у грецькому музеї, заради якого він залишав дружину одну, — це не те, про що мріє жінка під час медового місяця. Майже рік пара бачилася дуже рідко. Новоспечений чоловік був повністю занурений у роботу і спочатку не намагався посвячувати Крісті у свої справи. Але епізодичні зустрічі не влаштовували, в першу чергу, королеву детективів. Вона вирішила змінити ситуацію і стала супроводжувати Меллоуна у його поїздках. Щоб мати можливість реально допомагати чоловікові, Агата прочитала багато книг з історії і почала вивчати древні мови. Як не дивно, але саме вона вмовила Меллоуна розкопати невеликий курган в околицях Мосула. Закінчивши розкопки, маловідомий археолог написав книгу і став вагомою персоною у британському науковому товаристві.

Їхню сімейну ідилію порушила Друга світова війна. Макса відправили служити у Північну Африку. Агата не знала, як їй звикнути до постійних бомбувань і думки про те, що життя чоловіка може обірватися будь-якої миті. Макс, стараючись підбадьорити дружину, сказав їй, щоб вона намагалася вести звичний спосіб життя. Ця, на перший погляд, холоднокровна порада допомогла їй вижити. Кожен день вона просиналась і робила все те, що і в мирний час:

Майстрині детективів у Лондоні поставили пам'ятник у вигляді книги-детектива.

поралася по хазяйству, писала. На щастя, війна зберегла життя їм обом. Макс і Агата прожили разом 45 років. У 1971-му здоров'я Крісті сильно похитнулося. 1976-го вона померла у себе вдома, маючи 85 літ, залишивши світові детективи, якими і до цього часу всі зачитуються. Через рік після її смерті Меллоун одружився на колезі Барбарі Паркер, яка багато літ була його подругою. В пам'ять про першу дружину у нього залишилася збірка оповідань «Розкажи мені, як ти живеш» (1945 рік), в основі якої — листування з королевою детективів.

Пані Агата жартувала з приводу професії свого чоловіка Меллоуна: «Розбитий посуд приносить щастя, але тільки археологам».

● АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

Чоловік каже психологу:

— У мене все добре, але бракує гострих відчуттів. Як мені їх отримати? Я багато чого пробував у житті — з парашутом стрибав, з аквалангом пірнав. Хочеться чогось нового.

— Заведіть коханку, — радить лікар.

— У мене їх три, — відповідає чоловік. — Не допомагає.

— Тоді розкажіть про них дружині.

:)) :)) :))

Максим розповідає приятелеві:

— Уявляєш, сьогодні бачив свою дружину з якимось типом...

— Ну а чого не підійшов до них?

— А як я підійду? Я ж у відрядженні...

:)) :)) :))

Розмова двох жінок на курорті:

— А у вас, пані Зіно, скільки було чоловіків?

— Своїх?

:)) :)) :))

Подружжя свариться. Вона:

— Тобі пиво, виходить, дорожче, ніж я!

Він:

— Ні, кохана, мені пиво виходить дешевше, ніж ти.

:)) :)) :))

Дід з онуком грають у хованки:

— У-у, діду, як ти мене швидко знайшов! Ти що, теж ховався у шафі, коли був маленький?

— Ех, онучку, ховався! І не тільки, коли був маленький...

:)) :)) :))

Ранок. Страшенна холоднеча. Сніг із дощем. До булочної заходить чоловік і просить гарячі булочки:

— Одну для Віри й одну для мене...

— А Віра — мабуть, ваша дружина? — цікавиться продавець.

— Звичайно! Чи ви думаєте, моя мама послала б мене кудись такої погоди?

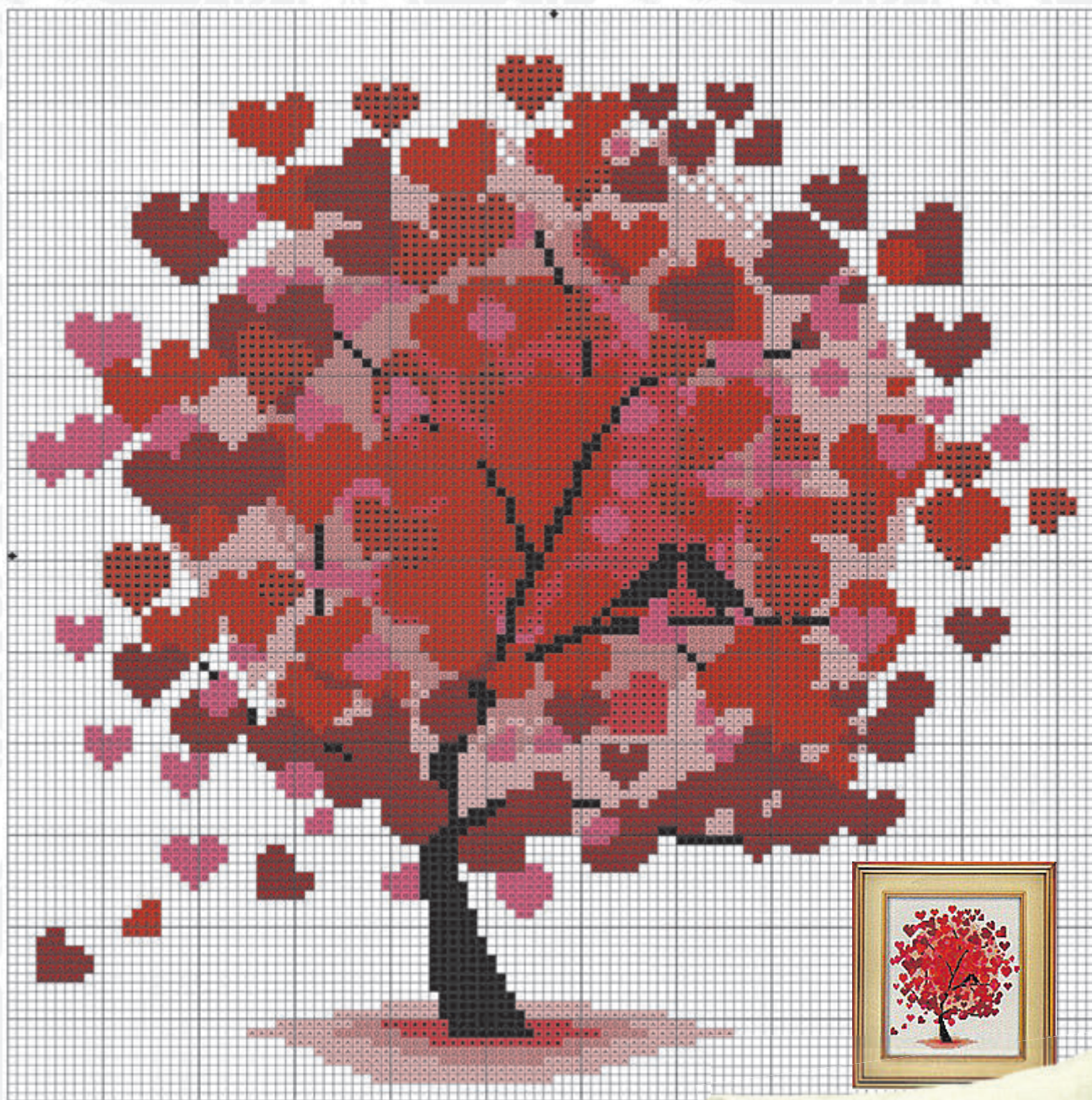
:)) :)) :))

Мужчина розповідає на перекурі:

— Вирішив позбутися сусіда з дрилем і написав на стінці між поверхами: «Миколо, я вагітна! Свердли тихіше».

— І що? Не свердлить?

— Тепер не свердлить, але краще б свердлив. Тому що його дружина кричить другий день так, що перфоратор — квіточка!

«Серця скоряються коханню — як сад скоряється весні»

● **ЧАРІВНА ГОЛКА** Мрієте про сильне і щире почуття — вишійте дерево кохання, адже відтворене на полотні серце вважається символом, що притягує любов. Щоправда, якщо вірити прикметам, надто багато сердець загрожує безліччю настирливих шанувальників, хоча у цьому є свій плюс — матимете з кого вибирати 😊

А в нашому тижневику **«Цікава газета на вихідні»** —
схема вишивки щотижня!

Передплатіть — і матимете й ви яскраві узори!

Передплатні індекси: для Волині — 60304,
для Рівненщини — 60312, для інших регіонів України — 60307.

Цікава

ГАЗЕТА + TV
на вихідні

Фото nur.kz.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

«Скажи правду: під серцем носиш нашого внука?»

Тетяна БОЯРИН

—Доброго дня, су-сідко! — гукнула пишногруда Леська (її кликали в селі «місцевим радіо») до Марії, котра вийшла із сапою на город, доки ще не так пече сонце. Ніби між іншим додала: «Чи чула, що малого Левосюка на Схід забрали?»

Від цих слів у Марії ноги обм'якли. Це ж шкільне кохання її Іринки. Три роки ходили за ручки до школи, уроки разом учили, от тільки до вишу Сергієві вступити не вдалося, а Ірина поїхала здобувати фах медика за триста кілометрів від рідного села. Згодом хлопця забрали в армію і лише півроку, як повернувся додому, 20-річчя відсвяткував, навіть Ірина на свято приїздила — така весела була, щаслива.

Кинувши сапу, Марія подалася до обійстя. Хотіла зателефонувати дочці, але спершу вирішила перевірити інформацію, можливо, це лише плітки. Під обід пішла по хліб і зустріла у крамниці Ніну Левосючку, матір Сергія. Глянувши на знервовану жінку, зрозуміла, що Леська не збрехала. А ввечері набрала Ірину. Запитала про іспити, коли збирається навідатися додому і чи не телефонував їй Сергій? Кілька секунд мовчання, й Ірина відповіла: «Він приїздив попро-

щатися. Зараз на полігоні. Через тиждень їх відправлять в АТО».

Після іспитів Ірина повернулася у село. Сумна, стурбована, за інерцією допомагала батькам і ніби оживала після коротких телефонних розмов із Сергієм. Спостережлива Марія зрозуміла, що їхні почуття — не дитяча забавка, тому щовечора зверталась у молитвах до Всевишнього, аби вберіг хлопця від біди.

Від цих слів у Марії ноги обм'якли.

...Через три місяці Сергій прийшов у короткотермінову відпустку. Два дні побув із батьками і поїхав у далеке місто до Ірини, а далі — знову на Схід. Відразу ще телефонував, втішав і батьків, і кохану, та якимось зв'язок обірвався. День, два, тиждень тиші. Батьки стали оббивати чиновницькі кабінети. Хлопця не було у списках ні загиблих, ні полонених. Невідомість не просто виснажувала батьків, вона доводила їх до божевілля. І вже сільські жінки похитували головами услід згорьованій Левосюкці, мовляв, виховала сина-красеня і навіть не знає нині, де його могила.

Продовження на с.14

Світлина з проєкту «Ukraine. Total Recall».

● ЛЮБИСТОК

Кохана

Микола МОЗГОВИЙ
(слова і музика)

З казки ти прийшла,
Бо в твоїх очах
Місяць тане.
Я тебе стрічав,
Я тебе вінчав
На кохання...
Чарівні світи
Залишила ти
Там ночами,
Так шумлять вітри,
Так спішать сюди...
Розлучальні!

Приспів:

Ти тільки знай,
Знай, одведу біду,
Куди б тебе вітри
Не занесли,
Кохана!..

Чарівні світи
Залишила ти
У коханні...
Є шляхи сюди,
Приведуть сюди —
Ти зачекай-но...

Приспів.

Мене чекай,
Чекай — і я прийду!
Де б не була,
Ти б не була,
Ти б не була,
Кохана!..

...Аж мурашки йдуть по тілу, коли один із найпопулярніших нині вітчизняних гуртів «Без обмежень» виконує цю пісню — «Кохана». Але зверніть увагу, хто її автор. Микола Мозговий! Народний артист України, композитор-пісняр, співак, поет. Той самий Микола Мозговий, який у дуєті зі своїм другом-генієм Юрієм Рибчинським створив багато музичних шедеврів.

Про один із них — пісню

«Минає день, минає ніч...» — ми розкажемо вам сьогодні на с. 3-5.